

Sygn. akt II CSK 123/08

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa głównego Z. K.

przeciwko "R. M. F. P."- Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji w S. i M. W.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego "R.M.F.P."- Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w likwidacji w S. oraz M. W.

przeciwko Z.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda (pozwanego wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Leżąca u źródeł sporu umowa zbycia pojazdu była nieważna, a na tle art. 17 k.s.h. można nawet twierdzić, że umowa taka była nieistniejąca, bowiem spółka w sensie prawnym w ogóle nie złożyła oświadczenia woli. W konsekwencji nie można podzielić zarzutu skargi kasacyjnej o nieważności postępowania przez uniemożliwienie skarżącemu obrony swych praw w sytuacji, kiedy sąd ustalał bezwzględną nieważność umowy przede wszystkim o dane z rejestru spółki, zgodnie z domniemaniem powszechnej znajomości wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym, zaś skarżący nie może skutecznie zasłaniać się nieznajomością tych wpisów. Ponadto, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, skarżący w postępowaniu apelacyjnym wypowiadał się na rozprawie już po dołączeniu do akt sprawy na skutek zarządzenia sądu kopii z akt rejestrowych spółki, skarżący (i jego fachowy pełnomocnik) słyszeli też na rozprawie zarzut bezwzględnej nieważności czynności prawnej, ale się do niego nie ustosunkowali, było zatem dopuszczalne zastosowanie przez sąd art. 230 k.p.c. Nie jest także trafny argument o oczywistej zasadności skargi mający uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania – w istocie chodzi o skomplikowane i złożone zagadnienie prawne (o czym świadczy już sama treść skargi), a zatem trudno przyjmować, że rozumowanie sądu jest oczywiście wadliwe. Przedstawione zaś zagadnienie prawne dotyczące interpretacji art. 877 k.c. jest niewątpliwie interesujące, ponieważ rzeczywiście, z racji funkcji normy zamieszczonej w tym przepisie, może budzić wątpliwości ograniczenie go wyłącznie do sytuacji, gdy strona nie miała zdolności do czynności prawnych. Jednakże bez wątpienia art. 877 k.c. jest rygorystyczny i wyjątkowy, a zatem trudno w ogóle podważać jego jednoznaczną wykładnię językową. Wykładnia tego przepisu nie budzi wątpliwości, trudno zatem doszukiwać się na jego tle zagadnienia prawnego wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została zatem wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

/tp/

jz